

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 94/95

Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci navrhovateľa generálneho prokurátora Slovenskej republiky, zastúpeného JUDr. I. M., proti Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves, zastúpenej JUDr. Z. K., o vyslovenie nesúladu všeobecne záväzného nariadenia Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves z 11. apríla 1995 č. 23/1995 s Ústavou Slovenskej republiky, s ústavným zákonom č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, so zákonom Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a so zákonom Slovenskej národnej rady č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave v znení neskorších predpisov takto

r o z h o d o l :

Všeobecne záväzné nariadenie Mestskej časti Bratislava Karlova Ves z 11. apríla 1995 č. 23/1995 **n i e j e** v súlade s čl. 2 ods. 3, čl. 13 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1 a s čl. 68 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 2 ods. 3 a s čl. 4 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, s § 6 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a s § 15 ods. 2 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave v znení neskorších predpisov.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky podal 4. septembra 1995 na Ústavný súd Slovenskej republiky návrh na začatie konania podľa čl. 125 písm. c) Ústavy Slovenskej republiky o súlade všeobecne záväzného nariadenia Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves č. 23/1995 z 11. apríla 1995 s Ústavou Slovenskej republiky a Listinou základných práv a slobôd, uvedenou v ústavnom zákone č. 23/1991 Zb., zákonom č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a zákonom č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave v znení neskorších predpisov.

Navrhovateľ požiadal, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci rozhodol nálezom tohto znenia:

"Všeobecne záväzné nariadenie Miestneho zastupiteľstva mestskej časti Bratislava-Karlova Ves č. 23/1995 z 11. apríla 1995 nie je v súlade s článkom 2 ods. 3, 13 ods. 1, 2, 67 a 68 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 2 ods. 3 a čl. 4 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a § 6 ods. 1 zákona o obecnom zriadení a § 15 ods. 2 písm. a) zákona o Bratislave."

V návrhu uviedol:

"Miestne zastupiteľstvo mestskej časti Bratislava-Karlova Ves schválilo 11. apríla 1995 pod č. 23/1995 všeobecne záväzné nariadenie o zákaze požívania alkoholických nápojov na verejných priestranstvách v mestskej časti Bratislava-Karlova Ves (ďalej len "všeobecne záväzné nariadenie").

Všeobecne záväzné nariadenie rieši problematiku požívania alkoholických nápojov na verejných priestranstvách v mestskej časti Bratislava-Karlova Ves a to tak, že zakazuje požívanie alkoholických nápojov na verejných priestranstvách v tejto mestskej časti.

Za verejné priestranstvo sa podľa všeobecne záväzného nariadenia určuje ulica, námestie, cesta, chodník, parkovisko, nábrežie, most, priechod, podchod, nadchod, schody, park, detské ihrisko a trhovisko, pričom v pochybnostiach, či ide o verejné priestranstvo, rozhoduje starosta mestskej časti.

Za požívanie alkoholických nápojov na verejnom priestranstve podľa tohto všeobecne záväzného nariadenia sa považuje požívanie liehovín, destilátov, vína, piva a iných nápojov, ktoré obsahujú viac ako 0,75 objemového percenta alkoholu.

Miestne zastupiteľstvo mestskej časti Bratislava-Karlova Ves prijalo všeobecne záväzné nariadenie na vykonanie oprávnenia vyplývajúceho preň z ustanovenia § 4 ods. 3 písm. m) zákona o obecnom zriadení na zabezpečenie verejného poriadku.

Oprávnenie Miestneho zastupiteľstva mestskej časti Bratislava-Karlova Ves na vydanie všeobecne záväzného nariadenia vyplýva z ustanovenia § 15 ods. 2 písm. a) zákona o Bratislave a článku 6 ods. 2 písm. n) Štatútu hlavného mesta Slovenskej republiky.

Z dôvodu, že zákon o Bratislave neupravuje postup pri prijímaní všeobecne záväzných nariadení, podmienky a právne pravidlá, za ktorých ich možno prijímať, upravuje túto činnosť mestskej časti § 6 zákona o obecnom zriadení s použitím § 29 zákona o Bratislave.

Mestské časti Bratislavy sú právnickými osobami, ktoré za podmienok ustanovených zákonom alebo Štatútom hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy hospodária so zvereným majetkom a so zverenými finančnými príjmami a vlastnými finančnými zdrojmi i vlastným majetkom získaným vlastnou činnosťou (§ 2 ods. 2 zákona o Bratislave).

Mestské časti Bratislavy sú teda kompetentné, v rozsahu vymedzenom zákonom o Bratislave a Štatútom hl. mesta Slovenskej republiky Bratislavy, rozhodovať v oblasti výkonu samosprávy. Jednou z takýchto oblastí je i zabezpečovanie verejného poriadku v mestskej časti.

Za výkon samosprávy mestskej časti možno považovať jej oprávnenie samostatne rozhodovať a uskutočňovať všetky úkony súvisiace so správou mestskej časti a jej majetku, ak osobitný zákon takéto úkony nezveruje štátu alebo inej právnickej alebo fyzickej osobe.

Na plnenie úloh samosprávy mestskej časti, alebo ak to ustanovuje zákon, vydáva mestská časť všeobecne záväzné nariadenia.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že všetka činnosť subjektov územnej samosprávy je viazaná platným právnym poriadkom, je mestská časť v rozhodovacej činnosti povinná rešpektovať ústavu, zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy, vrátane vlastných všeobecne záväzných predpisov."

Generálny prokurátor Slovenskej republiky svoj návrh ďalej odôvodňuje týmto konštatovaním:

"Ústava Slovenskej republiky v článku 65 splnomocňuje obec, ako právnickú osobu, za podmienok ustanovených zákonom samostatne hospodáriť s vlastným majetkom a so svojimi finančnými prostriedkami. V zmysle článku 67 Ústavy Slovenskej republiky vo veciach územnej samosprávy rozhoduje obec samostatne, pričom povinnosti a obmedzenia jej možno ukladať len zákonom. Vo veciach územnej samosprávy môže obec vydávať všeobecne záväzné nariadenia (článok 68 Ústavy Slovenskej republiky).

V súlade s Ústavou Slovenskej republiky zákon o obecnom zriadení v ustanovení § 4 ods. 1 priznáva obciam samostatnosť pri rozhodovaní a uskutočňovaní všetkých zákonov súvisiacich so správou obce a jej majetku, ak osobitný zákon takéto úkony nezveruje štátu alebo inej právnickej osobe alebo fyzickej osobe.

Oprávnenie obce zabezpečovať verejný poriadok v obci vyplýva z § 4 ods. 3 písm. m) zákona o obecnom zriadení.

V zmysle § 6 zákona o obecnom zriadení vydáva obec všeobecne záväzné nariadenia. Nariadenia obce nesmú odporovať ústave ani zákonu. Vo veciach, v ktorých obec plní úlohy štátnej správy, môžu obce vydať nariadenie len na základe splnomocnenia zákona a v jej medziach. Takéto nariadenie nesmie odporovať ani inému všeobecne záväznému právnomu predpisu."

Na tomto základe generálny prokurátor dospel v svojom návrhu k týmto záverom:

"Realizáciu výkonu samosprávy mestskej časti na úseku zabezpečenia verejného poriadku na jej území nemožno považovať za výkon prenesenej štátnej správy.

Miestne zastupiteľstvo mestskej časti Bratislava-Karlova Ves na vydanie predmetného všeobecne záväzného nariadenia nepotrebovalo zákonné splnomocnenie, nakoľko toto vydávalo na úseku plnenia úloh samosprávy. Obsahom tohto všeobecne záväzného nariadenia však prekročilo rámec oprávnení, ktoré má vymedzené Ústavou Slovenskej republiky a zákonmi, nakoľko vo všeobecne záväznom nariadení uložilo povinnosť nepožívať alkohol na verejných priestranstvách, hoci uloženie takejto povinnosti možno uskutočniť iba na základe zákonného splnomocnenia alebo zákonnou formou.

Týmto sa všeobecne záväzné nariadenie dostalo do rozporu s článkom 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky podľa, ktorého každý môže konať čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá ako i článkom 2 ods. 3 a čl. 4 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

Súčasne je všeobecne záväzné nariadenie i v rozpore s článkom 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého povinnosti možno ukladať len na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Tým, že miestne zastupiteľstvo mestskej časti v § 1 ods. 2 všeobecne záväzného nariadenia ustanovuje za verejné priestranstvo všetky priestranstvá v ňom uvedené, bez ohľadu na charakter ich vlastníctva, dostalo sa všeobecne záväzné nariadenie i do rozporu s článkom 13 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého medze základných práv a slobôd, v tomto prípade vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, možno upraviť za podmienok ustanovených ústavou len zákonom.

Všeobecne záväzné nariadenie tým, že ukladá povinnosť zdržať sa určitej činnosti, t. j. požívania alkoholických nápojov na verejných priestranstvách a zasahuje do výkonu vlastníckych práv právnou formou, s ktorou Ústava Slovenskej republiky ani zákony takéto následky nespájajú, je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky čl. 2 ods. 3, čl. 13 ods. 1, 2, čl. 67 a 68 a čl. 2 ods. 3 a čl. 4 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, § 6 ods. 2 zákona o obecnom zriadení a § 15 ods. 2 písm. a) zákona č. 377/1990 Zb."

Ústavný súd Slovenskej republiky podľa § 39 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len "zákon č. 38/1993 Z. z.") požiadal starostu Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves o stanovisko k návrhu generálneho prokurátora Slovenskej republiky. V stanovisku Mestskej časti Bratislava Karlova Ves z 13. októbra 1995 sa uvádza:

"Rast kriminality a narúšania verejného poriadku patrí medzi vážne problémy v hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave. Rozsah tejto protispoločenskej činnosti možno postupne znižovať iba opatreniami a koordináciou postupu príslušných orgánov štátnej správy, Policajného zboru Slovenskej republiky a orgánov samosprávy obcí. Nutnosť takéhoto prístupu zdôraznila vláda Slovenskej republiky pri posudzovaní nepriaznivej situácie na tomto úseku v Bratislave.

Hodnotenie stavu verejného poriadku v mestskej časti Bratislava-Karlova Ves začiatkom roka 1995 potvrdilo, že sa tento od celomestského nelíši. Orgány samosprávy konštatovali, že na území mestskej časti dochádza k častému znečisťovaniu verejných priestranstiev, k poškodzovaniu majetku mestskej časti i občanov, k výtržnostiam i ublíženiam na zdraví, k vzbudzovaniu verejného pohoršenia, k narúšaniu nočného klúdu a pod. Pri prerokúvaní priestupkov sa zistilo, že najmä spoločensky neprispôsobiví občania pod vplyvom alkoholu požívaného na verejných priestranstvách (v blízkosti škôl, obchodov, zastávok MHD, na detských ihriskách a parkoch) páchajú uvedené priestupky, vulgárnymi rečami a neprístojným správaním ohrozujú mravnú výchovu detí a mládeže a rozbíjaním fliaš od alkoholu vytvárajú v zeleni i na detských ihriskách možnosti poranenia hrajúcich sa detí a sťažujú použitie mechanizmov pri čistení a kosení.

Zabezpečenie verejného poriadku je podľa § 4 ods. 3 písm. m) zákona Slovenskej národnej rady číslo 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o obecnom zriadení") a podľa čl. 6 ods. 2 písm. n) Štatútu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy výkonom samosprávnej funkcie mestskej časti. Mestskej časti je podľa paragrafu 86 písm. b) zákona Slovenskej národnej rady číslo 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len "priestupkový zákon") a čl. 56 ods. 1 Štatútu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy zverené ako výkon prenesenej štátnej správy aj prerokúvanie priestupkov proti verejnému poriadku (okrem iných) v blokovom konaní. Preto občania oprávnené žiadali poslancov miestneho zastupiteľstva o prijatie účinnejších opatrení na tomto úseku.

Ústava Slovenskej republiky okrem kodifikácie základných práv a slobôd kodifikuje v štvrtej hlave aj postavenie a pôsobnosť územnej samosprávy. V čl. 64 ods. 1 ustanovuje, že základom územnej samosprávy je obec (cit. Základom územnej samosprávy je obec), ktorá podľa čl. 67 (cit. vo veciach územnej samosprávy rozhoduje obec samostatne) a podľa čl. 68 (cit. Vo veciach územnej samosprávy môže obec vydávať všeobecne záväzné nariadenia).

Zákon Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov v paragrafe 4 ods. 3 písm. g) a m) uvádza úlohy obce pri výkone samosprávnych funkcií (cit.: zák. 369/90 Zb. paragraf 4 odsek 3 písm. g) utvára a chráni zdravé podmienky a zdravý spôsob života a práce obyvateľov obce, chráni životné

prostredie, písm. m) zabezpečuje verejný poriadok v obci), na plnenie ktorých obec podľa paragrafu 6 ods. 1 cit. zákona vydáva pre územie obce všeobecne záväzné nariadenia (cit.: zák. 369/90 Zb., paragraf 6 odsek 1: na plnenie úloh samosprávy obce vydáva pre územie obce všeobecne záväzné nariadenia ...)."

V stanovisku Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves sa ďalej uvádza:

"Vydaním Všeobecne záväzného nariadenia č. 23/1995 mestská časť plní svoju samosprávnú funkciu, menovite povinnosť zabezpečovať verejný poriadok, uvedené v paragrafe 4 ods. 3 písm. m) zákona o obecnom zriadení. Táto podľa paragrafu 15 ods. 3 zákona SNR č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave v znení neskorších predpisov a čl. 6 ods. 2 zákona písm. n) Štatútu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy patrí do pôsobnosti mestskej časti.

Zo znenia paragrafu 48 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov vyplýva, že mestská časť môže všeobecne záväzným nariadením ustanoviť aj iné povinnosti, než sú uvedené v paragrafe 47 a 48 cit. zákona, ktorých porušenie je priestupkom, ak sa takým konaním ohrozí alebo naruší verejný poriadok. Všeobecne záväzné nariadenie č. 23/1995 za takúto povinnosť ustanovuje "nepožívať" alkoholické nápoje na verejných priestranstvách, lebo požívaním alkoholických nápojov na verejných priestranstvách dochádza k ohrozeniu a narúšaniu verejného poriadku, páchaniu mnohých ďalších priestupkov a nezriedka je ono aj spúšťacím mechanizmom trestnej činnosti.

Osobitne je potrebné poukázať na dikciu zákona, že priestupkom je aj konanie, ktoré ohrozí verejný poriadok a k narušeniu ani nemusí prísť."

Mestská časť Bratislava-Karlova Ves v stanovisku ďalej vyslovuje nesúhlas s názorom generálneho prokurátora, keď uvádza:

"Podľa názoru generálneho prokurátora Slovenskej republiky, vyjadreného v odôvodnení podania na Ústavný súd Slovenskej republiky, obsahom všeobecne záväzného nariadenia prekročilo miestne zastupiteľstvo rámec oprávnení, ktoré má vymedzené Ústavou Slovenskej republiky a zákonmi, nakoľko uložili povinnosť nepožívať alkohol na verejných priestranstvách. Týmto sa všeobecne záväzné nariadenie dostalo do rozporu s čl.

3 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá, ako i s čl. 2 ods. 3 a čl. 4 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Súčasne generálny prokurátor poukazuje aj na rozpor s čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého povinnosti možno ukladať len na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

S názorom generálneho prokurátora a jeho zúženým gramatickým výkladom uvedených ustanovení Ústavy Slovenskej republiky a Listiny základných práv a slobôd nemožno súhlasiť. Podľa tohto názoru by totiž ústavný inštitút všeobecne záväzných nariadení obce, ktorých obsahom sú spravidla povinnosti právnických a fyzických osôb, bol v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a nebolo by ho možné využívať. Pri tomto je však potrebné uviesť, že v konkrétnom prípade, o ktorom má Ústavný súd Slovenskej republiky na návrh generálneho prokurátora rozhodnúť, bola povinnosť zdržať sa požívania alkoholických nápojov na verejných priestranstvách uložená na základe a v medziach paragrafu 47 a 48 priestupkového zákona, č. 372/1990 Zb. (cit. Priestupkom proti verejnému poriadku je porušenie aj iných povinností než uvedených v paragrafe 47, ak sú ustanovené všeobecne záväznými právnymi predpismi, vrátane všeobecne záväzných nariadení...)."

Mestská časť Bratislava-Karlova Ves v stanovisku odmietla aj ďalšie argumenty generálneho prokurátora. Podľa tohto stanoviska:

"Generálny prokurátor vo svojom podaní ďalej uvádza, že všeobecne záväzné nariadenie sa dostalo i do rozporu s čl. 13 ods. 2, ktorý ustanovuje za verejné priestranstvo všetky priestranstvá v ňom uvedené bez ohľadu na charakter ich vlastníctva.

Ani tento názor nemožno považovať za správny. Z pojmu "verejné priestranstvo" (nie verejnosti prístupné priestranstvo) a jeho taxatívneho vymedzenia vo všeobecne záväznom nariadení je jednoznačné, že ide o verejný (obecný) majetok v súlade so skutkovým stavom a pokiaľ by v jednotlivom prípade (aj v budúcnosti) vznikla pochybnosť o tom, všeobecne záväzné nariadenie zmocňuje starostu, ako predstaveného mestskej časti, aby o tom rozhodol. Navyše z dikcie paragrafu 1 ods. 2 Všeobecne záväzného nariadenia č. 23/1995 je nepochybné, že vymedzením verejného priestranstva pre účely tohto všeobecne záväzného nariadenia nedochádza k zásahu do vlastníckeho práva či k jeho obmedzeniu, ale

naopak, je to skôr jeho ochrana pred možným protispoločenským konaním osoby požívajúcej alkoholický nápoj. Z toho dôvodu nemôže byť toto ustanovenie kvalifikované ako rozpor s Ústavou Slovenskej republiky.

S poukazom na vyššie uvedené navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky podľa čl. 125 písm. c) Ústavy Slovenskej republiky a paragrafu 37 až 41 zákona č. 38/1993 Z. z. nálezom rozhodol, že všeobecne záväzné nariadenie Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves č. 23/1995 z 11. apríla 1995 o zákaze požívania alkoholických nápojov na verejných priestranstvách v Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves je v súlade s čl. 2 ods. 3, 13 ods. 1, 2, 67 a 68 Ústavy Slovenskej republiky s čl. 2 ods. 3 a čl. 4 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, paragrafu 6 ods. 1 a paragrafu 4 ods. 3 písm. m) zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a paragrafu 15 ods. 2 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave, pretože je vydané na základe splnomocnenia v paragrafe 48 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a v jeho medziach."

Ústavný súd Slovenskej republiky sa oboznámil so všeobecne záväzným nariadením Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves č. 23/1995 z 11. apríla 1995 a katastrálnou mapou Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves spolu s výpismi z katastra nehnuteľností, ktorými doložil, že v katastri obce Karlova Ves sú priestranstvá, ktoré nie sú vo vlastníctve obce Karlova Ves a môžu slúžiť na verejné účely. Ústavný súd sa oboznámil aj s uznesením miestneho zastupiteľstva mestskej časti č. 222/1995 z 26. septembra 1995 o nesúhlase s návrhom generálneho prokurátora Slovenskej republiky na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.

V liste adresovanom ústavnému súdu 13. októbra 1995 starosta Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves oznámil, že na ústnom pojednávaní o návrhu generálneho prokurátora Slovenskej republiky trvá, pokiaľ generálny prokurátor súhlasí s ústnym pojednávaním. Po vyzrození ústavným súdom, že generálny prokurátor netrvá na ústnom pojednávaní, starosta Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves listom z 23. novembra 1995

oznámil, že Mestská časť Bratislava-Karlova Ves napriek tomu trvá na ústnom pojednávaní o návrhu generálneho prokurátora.

Na verejnom zasadnutí senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky, konanom 13. decembra 1995, zástupca navrhovateľa JUDr. I. M. uviedol, že požívanie alkoholických nápojov na verejných priestranstvách nie je priestupkom podľa iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Ďalej zdôraznil, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nemá záujem chrániť spoločensky neprispôsobivých jednotlivcov, ale že samo požitie alkoholického nápoja nemožno kvalifikovať ako priestupok. Až následky požitia môžu mať takú povahu. Okrem toho zopakoval tvrdenia navrhovateľa o nesúlade všeobecne záväzného nariadenia Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves č. 23/1995 s článkami ústavy a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Zástupca odporcu JUDr. Z. K. odmietol tvrdenie navrhovateľa, že požívanie alkoholických nápojov na verejných priestranstvách nie je priestupkom, lebo § 47 zákona o priestupkoch umožňuje prijímať aj preventívne opatrenia. Okrem toho podľa § 4 ods. 1 zákona č. 46/1989 Zb. o ochrane pred alkoholizmom a inými toxikomániami sa zakazuje predávať a požívať alkoholické nápoje v zákonom ustanovených prípadoch, takže súčasťou právneho poriadku je všeobecne záväzný predpis obmedzujúci používanie alkoholu. Zástupca odporcu ďalej uviedol, že z návrhu nie je zrejmé, prečo navrhovateľ namieta porušenie vlastníckeho práva a zopakoval argumenty, ktoré odporca uviedol vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu. Zástupca odporcu navrhol, aby ústavný súd zamietol návrh generálneho prokurátora v celom rozsahu.

V mene odporcu vystúpil aj starosta Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves, ktorý zdôraznil, že občania Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves oceňujú prijatie napadnutého všeobecne záväzného nariadenia, lebo na verejných priestranstvách sa nevytvárajú zhluky požívateľov alkoholických nápojov. Tým sa v obci dosahuje verejný poriadok, zmizli aj črepy z fliaš z verejných priestranstiev. Na záver vystúpenia zopakoval požiadavku, aby ústavný súd zamietol návrh generálneho prokurátora.

II.

Ústavný súd po analýze všetkých predložených materiálov a oboznámení sa s názormi účastníkov konania o spore rozhodol podľa nasledujúcich právnych názorov:

Ústava Slovenskej republiky (ďalej len "ústava") v čl. 68 oprávňuje príslušné subjekty obce prijímať vo veciach územnej samosprávy všeobecne záväzné nariadenia. Toto právo implikuje aj právo meniť a rušiť už prijaté všeobecne záväzné nariadenia obce. Právomoc zrušovať nariadenia obecného zastupiteľstva zveruje platná právna úprava výslovne Národnej rade Slovenskej republiky a Ústavnému súdu Slovenskej republiky.

Podľa čl. 125 písm. c) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade všeobecne záväzných nariadení územnej samosprávy s ústavou a zákonmi.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 369/1990 Zb.") rozhoduje o súlade nariadení obecného zastupiteľstva s ústavou, zákonmi a ďalšími právnymi predpismi Národná rada Slovenskej republiky. Ak nariadenie odporuje ústave alebo zákonu, zruší ho Národná rada Slovenskej republiky na návrh generálneho prokurátora, vlády alebo z vlastného podnetu. Výkon nariadenia až do jeho rozhodnutia sa podaním návrhu pozastavuje.

Všeobecne záväzné nariadenie Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves č. 23/1995 je právnym predpisom, ktorý ústavný súd môže preskúmať z hľadiska súladu s ústavou a zákonmi, ak dostane návrh od subjektu oprávneného návrh predložiť. Podľa čl. 130 ods. 1 písm. e) ústavy ústavný súd začne konanie, ak generálny prokurátor podá návrh. Preto ústavný súd na neverejnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. návrh prijal.

Navrhovateľ namietol, že všeobecne záväzné nariadenie Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves č. 23/1995 nie je v súlade s čl. 2 ods. 3 ústavy, podľa ktorého: "Každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá."

Odporca toto tvrdenie odmietol ako zúžený gramatický výklad mairiaci využitie ústavného inštitútu všeobecne záväzných nariadení obce, pretože obsahom takých právnych predpisov sú spravidla povinnosti právnických a fyzických osôb.

Ústavný súd v tejto otázke zastáva právny názor, že účelom čl. 2 ods. 3 ústavy je vymedziť základný princíp ústavnej ochrany jednotlivca v spoločnosti. Podstatou ustanovenia čl. 2 ods. 3 je prísľub Slovenskej republiky zabezpečiť každému také postavenie, ktoré mu umožní, aby sa cítil a konal ako slobodná ľudská bytosť, ktorá nebude podliehať ľubovôli verejnej moci existujúcej na území štátu. Jedine to, čo všeobecne záväzná právna norma zakáže skôr, než sa človek správa určitým spôsobom, je nedovoleným správaním podľa čl. 2 ods. 3 ústavy.

Ústava dovoľuje obmedziť právne postavenie fyzických osôb jedine zákonom, teda všeobecne záväzným právnym predpisom, ktorý Národná rada Slovenskej republiky prijme v súlade s ustanoveniami čl. 84 ods. 1 a 2 a čl. 87 ústavy.

Okrem tejto formálnej podmienky sa pri obmedzení právneho postavenia fyzických osôb musia splniť aj materiálne podmienky, ktoré upravuje čl. 13 ústavy.

Podľa čl. 13 ods. 1 ústavy: "Povinnosti možno ukladať len na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd." a podľa čl. 13 ods. 2 ústavy: "Medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom."

Formálne a materiálne podmienky ústavy sa musia dodržať pri každom obmedzení právneho postavenia fyzických osôb.

Obec sa podľa ústavy vytvára ako privilegovaná právnická osoba. Ako jediná právnická osoba má právne postavenie upravené v osobitnej hlave ústavy. Podľa prvej vety čl. 67 ústavy: "Vo veciach územnej samosprávy rozhoduje obec samostatne; povinnosti a

obmedzenia jej možno ukladať len zákonom." Na rozdiel od iných právnických osôb ústava a zákon jej zveruje normotvornú činnosť.

Právomoc určovať pravidlá správania v právnom predpise sa orgánu územnej samosprávy priznáva voči všetkým, ktorí sa zdržujú na území územnej samosprávy. Rozsah tejto pôsobnosti však nie je neobmedzený. Prvé obmedzenie sa zavádza tým, že podľa čl. 68 ústavy sa obci umožňuje vydávať všeobecne záväzné nariadenie územnej samosprávy len vo veciach územnej samosprávy. Ďalšie obmedzenie pôsobnosti pri vydávaní všeobecne záväzných nariadení vyplýva orgánu územnej samosprávy z jeho vzťahu orgánu územnej samosprávy k štátnym orgánom.

Podľa č. 152 ods. 4 ústavy "Výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou." Zákon o obecnom zriadení ustanovuje, že nariadenie obce nesmie odporovať ústave ani zákonu (§ 6 ods. 1). Z toho vyplýva, že pri úprave právneho postavenia osôb zdržujúcich sa v regióne podliehajúcim pôsobnosti územnej samosprávy má orgán územnej samosprávy povinnosť rešpektovať právne postavenie osôb v tom rozsahu, v akom ho ustanovuje ústava a zákony, najmä nemôže obmedziť práva osôb priznané im ústavou alebo zákonom. Orgán územnej samosprávy je oprávnený ukladať všeobecne záväzným nariadením povinnosti osobám, avšak len pri zachovaní ich základných práv a slobôd a len za podmienok ustanovených ústavou a zákonom.

Ústava garantuje jednotlivcovi také právne postavenie, v ktorom sa minimalizujú zásahy štátu do práv a slobôd človeka. Ústava zaručuje právne postavenie jednotlivcov viacerými ustanoveniami, v konkrétnom prípade čl. 16 ods. 1, podľa ktorého: "Nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom."

Účelom ústavou priznaného práva na súkromie je nielen poskytnúť ochranu práv priznaných podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ale zároveň aj zabrániť štátnym orgánom i orgánom územnej samosprávy, aby zasahovali do správania jednotlivca nad nevyhnutnú mieru a príliš neprimerane riadili jeho súkromný život.

Právo na súkromie patrí medzi základné ľudské práva garantované medzinárodnými zmluvami. Účel ústavou priznaného práva na súkromie musí zodpovedať účelu tohto práva podľa čl. 17 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, ako aj podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len "Dohovor").

Článkom 8 ods. 2 Dohovoru sa upravujú podmienky, za ktorých právo na súkromie možno obmedziť. Podľa tohto ustanovenia: "Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných."

Európsky súd pre ľudské práva pri uplatňovaní čl. 8 ods. 2 Dohovoru spresnil predovšetkým podmienky na obmedzenie práva na súkromie v tom, že: "Pojem nevyhnutnosti v sebe zahŕňa naliehavú spoločenskú potrebu; použité opatrenie musí byť okrem toho primerané povahe legitímneho účelu. Navyše, rozsah obmedzenia použitého štátnou mocou má závisieť nielen od cieľa sledovaného obmedzením, ale aj od druhu obmedzovaného práva."

(Gillow Case, séria A, č. 109, s. 22)

Spolu s formálnymi a materiálnymi podmienkami čl. 2 ods.3 a čl. 13 ústavy pri obmedzovaní práva na súkromie nemožno porušiť ani podmienky prijaté na ochranu súkromia podľa medzinárodných dohovorov o ľudských právach a základných slobodách.

Mestská časť Bratislava-Karlova Ves ako prvý dôvod proti námietke o nesúlade všeobecne záväzného nariadenia č. 23/1995 uvádza, že "najmä spoločensky neprispôsobení občania pod vplyvom alkoholu požívaného na verejných priestranstvách (v blízkosti škôl, obchodov, zastávok MHD, na detských ihriskách a parkoch) páchajú priestupky, vulgárnymi rečami a neprístojným správaním ohrozujú mravnú výchovu detí a mládeže a

rozbíjaním fliaš od alkoholu vytvárajú v zeleni i na detských ihriskách možnosti poranenia hrajúcich sa detí a sťažujú použitie mechanizmov pri čistení a kosení".

Zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 372/1990 Zb.") stanovuje viac skutkových podstát priestupkov, podľa ktorých možno chrániť spoločnosť pred opísaným správaním. Napr. podľa § 30 ods. 1: "Priestupku sa dopustí ten, kto

a) predá, podá alebo inak umožní požitie alkoholických nápojov osobe zjavne ovplyvnenej alkoholickým nápojom alebo inou návykovou látkou, osobe mladšej ako osemnásť rokov alebo osobe, o ktorej vie, že bude vykonávať zamestnanie alebo inú činnosť, pri ktorej by mohla ohroziť zdravie ľudí alebo poškodiť majetok,

c) sa nepodrobí opatreniu postihujúcemu nadmerné požívanie alkoholických nápojov alebo užívanie iných návykových látok,

e) úmyselne umožňuje požívať alkoholický nápoj alebo užívať návykové látky osobe mladšej ako osemnásť rokov, ak tým ohrozuje jej telesný alebo mravný vývoj."

Podľa § 47 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb.: "Priestupku sa dopustí ten, kto

a) neuposlúchne výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomoci,

b) poruší nočný klud,

c) vzbudí verejné pohoršenie,

d) znečistí verejné priestranstvo ..."

Cieľom všeobecne záväzného nariadenia Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves č. 23/1995 z 11. apríla 1995 bola ochrana verejného poriadku a postih predovšetkým spoločensky neprispôsobivých občanov nadmerne požívajúcich alkoholické nápoje. V prijatej podobe však smeruje voči každému, kto na verejnom priestranstve územia Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves požije alkoholický nápoj, bez ohľadu na ďalšie okolnosti. Navyše, takto formulovaný zákaz priamo nebráni spoločensky neprispôsobivým jednotlivcom, aby neohrozovali spoluobčanov a životné prostredie.

Aj na verejných priestranstvách však ústava jednotlivcovi priznáva ochranu pred nadmerným alebo neprimeraným zasahovaním do jeho života. Právo, ktoré ústava priznáva v čl. 16 ods. 1, možno obmedziť len zákonom. Právomoc, ktorú ústava zveruje len Národnej rade Slovenskej republiky, využila Mestská časť Bratislava-Karlova Ves na to, aby na svojom území obmedzila ústavou priznané základné právo, a to spôsobom štandardizujúcim správanie jednotlivca nad nevyhnutnú mieru, lebo účel úpravy sledovaný prijatím všeobecne záväzného nariadenia č. 23/1995 možno dosiahnuť najmä ustanoveniami § 30 ods. 1 a § 47 ods. 1, ako aj ďalšími ustanoveniami zákona č. 372/1990 Zb. Na zabránenie spoločensky neprijateľného správania neprispôsobivých osôb preto treba využiť príslušné ustanovenia o priestupkoch tam, kde nestačí systém preventívnych opatrení.

Generálny prokurátor uviedol aj ďalší dôvod na preskúmanie všeobecne záväzného nariadenia s ústavou, a to nesúlady s ústavou garantovanou ochranou vlastníctva.

Odporca odmietol aj tento dôvod navrhovateľa. Podľa názoru odporcu "z pojmu 'verejné priestranstvo' (nie verejnosti prístupné priestranstvo) a jeho taxatívneho vymedzenia vo všeobecne záväznom nariadení je jednoznačné, že ide o verejný (obecný) majetok v súlade so skutkovým stavom a pokiaľ by v jednotlivom prípade (aj v budúcnosti) vznikla pochybnosť o tom, všeobecne záväzné nariadenie zmocňuje starostu, ako predstaveného mestskej časti, aby o tom rozhodol."

Posledná veta § 1 ods. 2 všeobecne záväzného nariadenia č. 23/1995 Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves ustanovuje: "V pochybnosti, či ide o verejné priestranstvo, rozhoduje starosta mestskej časti (ďalej len "starosta")." Táto veta priznáva starostovi mestskej časti právo rozhodnúť o tom, ktoré priestranstvo je verejné bez toho, aby sa vo všeobecne záväznom nariadení ustanovili podmienky alebo klasifikačné kritériá, podľa ktorých má starosta pri rozhodovaní postupovať. Tým sa zoslabuje právna istota v spoločenskom vzťahu upravenom všeobecne záväzným nariadením č. 23/1995. Právna istota patrí k dôležitým znakom právneho štátu. Preto ústavný súd tejto námietke neprípísal taký význam ako odporca. Ústavný súd sa nestotožnil ani s ďalším tvrdením odporcu, že "z dikcie paragrafu 1 ods. 2 všeobecne záväzného nariadenia č. 23/1995 je nepochybné, že vymedzením verejného priestranstva na účely tohto všeobecne záväzného nariadenia

nedochádza k zásahu do vlastníckeho práva či k jeho obmedzeniu, ale naopak, je to skôr jeho ochrana pred možným protispoločenským konaním osoby požívajúcej alkoholický nápoj". V prospech tohto tvrdenia neuviedol odporca právne relevantné skutočnosti.

Po zhodnotení námietky navrhovateľa a vyjadrení odporcu ústavný súd rozhodol, že všeobecne záväzné nariadenie Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves č. 23/1995 nerozlišuje medzi verejnými priestranstvami podľa charakteru ich vlastníctva. Povinnosť nepožívať alkoholický nápoj sa vzťahuje na všetkých vlastníkov bez jednoznačnej právnej úpravy, ktorá by rešpektovala vlastníctvo iných osôb na území obce.

Mestská časť Bratislava-Karlova Ves vydaním všeobecne záväzného nariadenia č. 23/1995 porušila čl. 68, lebo prekročila právomoc vydávať takéto predpis len vo veciach územnej samosprávy. Povinnosti možno vlastníkom ukladať len na základe zákona a v medziach zákona a za podmienok ustanovených ústavou. Všeobecne záväzné nariadenie č. 23/1995 nie je teda v súlade s ústavou, lebo zákaz požívať alkoholické nápoje na verejnom priestranstve nie je v súlade s čl. 2 ods. 3, čl. 13 ods. 1, 2 a 4 a čl. 16 ods. 1 ústavy.

Generálny prokurátor v návrhu namietol, že všeobecne záväzné nariadenie č. 23/1995 okrem nesúladu s Ústavou Slovenskej republiky nie je v súlade ani s ústavným zákonom Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon (ďalej len "ústavný zákon č. 23/1991 Zb.").

Ústavný zákon č. 23/1991 Zb. je súčasťou právneho poriadku a prameňom práva Slovenskej republiky (čl. 152 ods. 1 ústavy). V návrhu generálneho prokurátora uvedené ustanovenia tohto právneho predpisu sú obsahovo zhodné s uvedenými ustanoveniami ústavy.

Predmetom konania podľa čl. 125 písm. c) ústavy môže byť nielen rozhodovanie o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy s ústavou, ale aj so zákonmi.

Generálny prokurátor v návrhu namietol, že všeobecne záväzné nariadenie Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves č. 23/1995 nie je v súlade s ustanovením § 15 ods. 2 písm. a) zákona o Bratislave a s § 6 ods. 1 zákona o obecnom zriadení.

Podľa § 15 ods. 2 písm. a) zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 377/1990 Zb."): "Miestne zastupiteľstvo rozhoduje o najdôležitejších otázkach miestneho významu, najmä uznáva sa na všeobecne záväzných nariadeniach mestskej časti."

Ani toto ustanovenie nemožno uplatňovať inak, než ustanovuje ústava v čl. 152 ods. 4. Z ustanovenia § 15 ods. 2 písm. a) zákona č. 377/1990 Zb. nemožno odvodiť právomoc uznávať sa na takom všeobecne záväznom nariadení, ktoré najdôležitejšie otázky miestneho významu upraví odchyľne od ústavy. Preto všeobecne záväzné nariadenie Mestskej časti Bratislava-Karlova Ves č. 23/1995 nie je v súlade s § 15 ods. 2 písm. a) zákona č. 377/1990 Zb.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb.: "Na plnenie úloh samosprávy obce, alebo ak to ustanovuje zákon, obec vydáva pre územie obce všeobecne záväzné nariadenia (ďalej len "nariadenie"). Nariadenie obce nesmie odporovať ústave ani zákonu. Vo veciach, v ktorých obec plní úlohy štátnej správy (§ 5), môže vydať nariadenie len na základe splnomocnenia zákona a v jeho medziach; takéto nariadenie nesmie odporovať ani inému všeobecne záväznému právnomu predpisu."

Pretože všeobecne záväzné nariadenie č. 23/1995 nie je v súlade s čl. 2 ods. 3, čl. 13 ods. 1, 2 a 4, čl. 16 ods. 1, a čl. 68 ústavy a nie je v súlade ani s § 15 ods. 2 písm. a) zákona č. 377/1990 Zb., jeho vydanie nie je v súlade ani s § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb., ktorý výslovne ustanovuje, že nariadenie obce nesmie odporovať ústave ani zákonu.

Okrem skutočností dôležitých na konanie vo veci, účastníci uviedli aj niektoré tvrdenia, ktoré pre rozhodnutie nemali právny význam.

Na ústnom pojednávaní odporca namietol, že podľa § 4 ods. 1 zákona č. 46/1989 Zb. o ochrane pred alkoholizmom a inými toxikomániami v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 46/1989 Zb.") sa zakazuje predávať a požívať alkoholické nápoje. Zákaz ustanovený podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 46/1989 Zb. sa nevzťahuje na každú formu predaja a požívania alkoholických nápojov. Právne záväzný je len voči osobám a na miestach taxatívne ustanovených podľa § 4 ods. 1 písm. a) body 1 až 9 zákona č. 46/1989 Zb.

Ustanovením § 4 ods. 1 písm. a) bod 3 sa zakazuje predávať, podávať alebo inak umožňovať požívanie alkoholických nápojov osobám zjavne ovplyvneným alkoholickým nápojom. Uplatňovanie zákona č. 46/1989 Zb. tak vytvára právny základ pre prevenciu na úseku verejného poriadku.

V písomnom vyjadrení k návrhu generálneho prokurátora odporca uviedol, že mestskej časti je "zverené ako výkon prenesenej štátnej správy aj prejednávanie priestupkov proti verejnému poriadku v blokovaní".

Normotvornú činnosť, ktorú obecné (mestské) zastupiteľstvá vykonávajú v prípadoch, keď plnia úlohy štátnej správy, nemožno zamieňať s normotvornou činnosťou, ktorú orgány územnej samosprávy vykonávajú na plnenie úloh samosprávy obce. Hoci v oboch prípadoch je výsledok zdanlivo totožný, pretože orgán samosprávy vydá všeobecne záväzné nariadenie, podstatný rozdiel je v účele vydania všeobecne záväzného nariadenia, ako aj v právnom titule vydania všeobecne záväzného nariadenia. Všeobecne záväzné nariadenie, ktorým sa plnia úlohy samosprávy, vydáva orgán územnej samosprávy na samosprávny účel. Všeobecne záväzné nariadenie v prípadoch, v ktorých orgány plnia úlohy štátnej správy, vydáva orgán územnej samosprávy pre potreby zabezpečenia úloh štátnej správy v regióne orgánu územnej samosprávy. Všeobecne záväzné nariadenia v prípadoch, v ktorých plnia úlohy štátnej správy, nemôžu orgány územnej samosprávy vydať z vlastnej vôle. Môžu ich vydať jedine na základe splnomocnenia obsiahnutého v zákone a v jeho medziach (§ 6 ods.1 zákona č. 369/1990 Zb.). V konkrétnom prípade prejednávanie priestupkov je činnosťou, v ktorej sa právne normy aplikujú. Aplikáciu práva nemožno

stotožniť s tvorbou práva. Preto z oprávnenia aplikovať ustanovenia platnej právnej úpravy o priestupkoch nemožno odvodiť oprávnenie tvoriť priestupkové právo, určovať správanie, ktoré sa vo všeobecne záväznom právnom predpise označí za priestupok. Ustanovenie 86 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. je právne irelevantné pre rozhodnutie o tom, či orgán územnej samosprávy môže v súlade s ústavou určiť povinnosť, ktorej nesplnenie hodnotí ako priestupok proti verejnému poriadku.

Povahu splnomocnenia na normotvornú činnosť v priestupkovom práve má ustanovenie § 48 zákona č. 372/1990 Zb., podľa ktorého: "Priestupkom proti verejnému poriadku je porušenie aj iných povinností než uvedených v § 47, ak sú ustanovené všeobecne záväznými právnymi predpismi, vrátane všeobecne záväzných nariadení obcí a všeobecne záväzných vyhlášok miestnych orgánov štátnej správy, ak sa takým konaním ohrozí alebo naruší verejný poriadok. Za tento priestupok možno uložiť pokutu do 1000 Sk."

Ani toto ustanovenie nemožno vytŕhať z kontextu právneho poriadku. Aj splnomocnenie priznané v § 48 zákona č. 372/1990 Zb. sú orgány územnej samosprávy povinné vykladať a uplatňovať v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy. Za konanie, ktoré je priestupkom, lebo sa ním ohrozí alebo naruší verejný poriadok, môžu orgány územnej samosprávy vo všeobecne záväznom nariadení ustanoviť len také správanie, ktorým sa neuplatňuje ústavou priznané základné právo alebo sloboda.

Mestská časť Bratislava-Karlova Ves vo svojom vyjadrení tiež uvádza, že "občania oprávnené žiadali poslancov o prijatie účinnejších opatrení" na úseku verejného poriadku.

Referendum je v ústave najvyššou predvídanou formou, v ktorej sa vôľa obyvateľstva stane všeobecne právne záväznou. Podľa čl. 93 ods. 3 ústavy predmetom referenda nemôžu byť základné práva a slobody. Tým menej možno na základe želania občanov obmedziť základné práva vo všeobecne záväznom nariadení územnej samosprávy. Okrem toho požiadavku prijatia účinnejších opatrení na zabezpečenie verejného poriadku mohli poslanci splniť aj bez zákazu požívania alkoholických nápojov na verejných

priestranstvách. Požiadavku občanov mohli splniť prijatím účinnejších opatrení na uplatnenie zákona č. 372/1990 Zb. v regióne Karlova Ves.

Podľa čl. 132 ods. 1 ústavy ak ústavný súd svojím rozhodnutím vysloví, že medzi právnymi predpismi uvedenými v čl. 125 je nesúlad, strácajú príslušné predpisy účinnosť. Orgány, ktoré tieto predpisy vydali, sú do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu povinné ich uviesť do súladu s ústavou, ústavnými zákonmi, ak ide o predpisy uvedené v čl. 125 písm. c), aj s inými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami. Ak tak neurobia, také predpisy, strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia.

Podľa čl. 132 ods. 2 ústavy: "Rozhodnutia ústavného súdu vydané podľa odseku 1 sa vyhlasujú spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov."